

Biblia

najčítanejšia kniha na zemi

Úvod do Božieho spásneho plánu

Ewald Frank

Obsah

Biblia – najčítanejšia kniha na zemi	
Úvod do Božieho spásneho plánu	1
Pre lepšiu orientáciu	3
Kto skutočne verí, prijme Božie potvrdené Slovo	5
Boh/Elohim – Pán/Jahve, cenné porovnania	6
Uskutočnenie Božieho spásneho plánu v Novom zákone	9
Vyplatí sa nad tým zamyslieť	12
Rozhodujúce porovnanie	14
Tragický vývoj v etablovanom kresťanstve	17
Cesta skazy	20
Krst	22
Večera Pánova	26
Späť ku Slovu – späť na začiatok	28
Nieкто to musí povedať	29
Pravá viera	30
Prvý a druhý príchod Krista sú časťou Božieho spásneho plánu	31
Toto nesmie byť zamlčané	32
Posledné napomenutie	33
Proctvo konečného času sa naplní	35
Ďalšia dostupná literatúra	37
Použité skratky	38

Poznámka prekladateľa

Pri preklade do slovenčiny sú použité biblické citáty z revidovaného prekladu profesora Roháčka vydaného Slovenskou biblickou spoločnosťou v Banskej Bystrici v roku 2010. Zoznam použitých skratiek biblických kníh je na konci publikácie.

Biblia – najčítanejšia kniha na zemi

Úvod do Božieho spásneho plánu

Medzi najrozšírenejšími knihami na zemi zaujíma Biblia s veľkým odstupom prvé miesto. Len v rokoch 1960 až 2010 bolo po celom svete predaných 3,9 miliardy exemplárov. K januáru 2015 bola podľa údajov Svetového združenia biblických spoločností preložená do 563 jazykov a dialektov. Biblia je jediná kniha, ktorá nás informuje o všetkom od začiatku času až po to, čo sa bude diať na konci. Boli v nej už dopredu spísané celé dejiny ľudstva. Aj to, čo sa deje teraz, je predpovedané v biblickom proroctve Starého a Nového zákona.

Tento výklad je adresovaný všetkým ľuďom dobrej vôle vo všetkých národoch a jazykoch po celej zemi. Na svete existuje šesť hlavných náboženstiev – židovstvo, kresťanstvo, islam, taoizmus, budhizmus a hinduizmus – a mnohí rozširujú počet až na 12 svetových náboženstiev. Je prirodzené, že všetci o sebe tvrdia, že veria tomu správne. Okrem toho existujú ešte mnohé prírodné a kmeňové náboženstvá. Všetci sú presvedčení o tom, že sú na správnej ceste a v správnom náboženstve. Môže vôbec existovať správne náboženstvo, ktoré povstalo v priebehu času a odvoláva sa na smrteľného človeka? Osobné presvedčenie a česť človeka sú prirodzene nedotknuteľné, pretože každý človek má právo veriť tomu, čo považuje za správne. Ale pravdou je aj to, že každé náboženstvo, na ktorého počiatku stál človek, postráda konečnú platnosť, skutočnú absolútnu istotu, ktorá je nad každú pochybnosť. Náboženské i politické prúdy sú časné, a prísne vzaté, platné len pre tento pomimuteľný život. Každá filozofia a ideológia, ako i teológia má svoje ľudské hranice a ponecháva rozhodujúce otázky nezodpovedané.

Existujú veci, ktoré sú dokonale vzdialené nášmu posudzovaniu, ale sami o sebe majú absolútnu platnosť. Takouto skutočnosťou je, že človek bol stvorený v obraz Stvoriteľa a je vyzbrojený tvoriateľskými schopnosťami. Pre svoju nevieru a neposlušnosť bolo ľudstvo skrze pád do hriechu od začiatku oddelené od spoločenstva so živým Bohom a vydané smrti a nič nie je v živote také isté ako smrť.

Všetko časné má svoj začiatok a bude mať svoj koniec. Len to, čo nikdy nezačalo, ani nikdy neskončí. Prístup do večnosti nám nebol daný do vienka. Naše narodenie bolo vstupom do času. Ako časné stvorenie nemáme automaticky večný život – ten nám môže dať len večný Boh.

Jediná kniha na zemi, ktorá je právom označovaná ako Sväté Písmo a ako Božie Slovo, je Biblia a v nej budeme spoločne skúmať niekoľko dôležitých tém. Len v nej nám je podaná správa o všetkom od začiatku – o stvorení nebies a zeme – až po koniec času a o veciach, čo budú potom.

Skôr ako sa budeme zaoberať tým, čo presahuje časnosť, chceli by sme sa venovať príchodu toho večného do časných dejín. Najprv vidíme Boha v stvorení. Majestátne stvorenstvo vesmíru je skutočnosťou a v každom logicky uvažujúcom človeku vzbudí predpoklad o Stvoriteľovi. Boží poriadok všetkého živého vo vode, na zemi a vo vzduchu, všetky rastliny, všetky stromy, sejba a žatva, život, rozmnožovanie viditeľného stvorenia – všetko trvá ako živé svedectvo Stvoriteľa o samom sebe. Ako obstojí ateistická teória evolúcie pred Božou realitou stvorenia? To jedno je teória, to druhé je realita. Je to len zúfalá snaha zaprieť stvorenie a Stvoriteľa. Je to len teória, stvorenie je však realita. Preukázateľné skutočnosti hovoria jednoducho samé za seba. Až dodnes všetko rodí podľa svojho druhu tak, ako to Stvoriteľ ustanovil (1M 1:12). Ak človek počul o Božej všemohúcnosti a všadeprítomnosti, tak ju môže duchovne otvorenými očami vidieť vo stvorenstve.

Ľudstvo sprevádzali v jeho dejinách od začiatku tragické udalosti, ktoré stále znovu otriasali vierou mnohých ľudí. Pán nebies ešte Svoje kráľovské panovanie na zemi nezačal. Ešte stále panuje knieža tohto sveta temnoty, pod ktorého vplyvom stojí celé ľudstvo. Len ak sa človek skrze osobne prežité obrátenie k Spasiteľovi vymaní z vplyvu toho zlého, otvára sa Božiemu vplyvu. V otčenáši sa ešte stále modlíme: „*Príď kráľovstvo Tvoje!*“ A ono iste príde! Čas je blízko. Znamenia času na to poukazujú.

Pre lepšiu orientáciu

Starý zákon v Biblii bol najprv napísaný v hebrejskom jazyku. Hebrejčina bola prvých 1 750 rokov, až do budovania veže v Babylone, jediným jazykom na zemi (1M 11:6-7). V 1. Mojžišovej 14:13 bol Abrahám nazvaný „Židom“. V 2. Mojžišovej 7:16 povedal Mojžiš faraónovi: „**Pán, Boh Židov** ma k tebe poslal s príkazom: *Prepusti Môjho syna, aby mi na púšti slúžil!*“ Pán Ježiš hovoril po Svojom vzatí do nebies hebrejsky, ako o tom svedčí Pavol: „*A keď sme všetci padli na zem, počul som hlas, ktorý mi vrazil hebrejským nárečím...*“ (Sk 26:14) V hebrejskom jazyku majú osoby, mená, ako aj označenia miest často význam, ktorý sa v preklade do iného jazyka nepodarí vždy vyjadriť.

Starý zákon končí knihou proroka Malachiáša, ktorý žil približne 400 rokov pred Kristom. Až dovtedy existovalo 5 kníh Mojžišových, proroci a žalmy v podobe zvitkov. Až v období 300 až 200 rokov pred Kristom bol Starý zákon so svojimi 39 knihami ako celok uzavretý. Jednotlivé zvitky však zostali aj naďalej zachované. V Kumráne pri Mŕtvom mori našli v rokoch 1947 – 1956 najstaršie známe biblické rukopisy, medziiným aj 7,3 metra dlhý takmer nepoškodený zvitok knihy Izaiáša, Žalmov a Daniela. Môžete ich vidieť v „Svätyni knihy“ v izraelskom múzeu v Jeruzaleme. Ježiš, náš Pán a Spasiteľ, ešte v ev. Lukáša 24:44-45 zdôraznil trojité rozdelenie na zákon Mojžiša, Žalmy a prorokov: „...**že sa musí naplniť všetko, čo je napísané o Mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i žalmoch.**“ Raz v synagóge v Nazarete čítal zo zvitku proroka Izaiáša a potom povedal: „**Dnes sa naplnilo toto písmo vo vašich ušiach.**“ (Lk 4:16-21) Vtedy sa skutočne naplnilo viac ako sto prorociet Starého zákona, ktoré patria k Božiemu spásnemu plánu.

Hebrejský Starý zákon bol najskôr preložený do vtedy svetového gréckeho jazyka okolo roku 250 pred Kristom v Alexandrii v Egypte židovskými učencami. Hebrejskí učenci tóry v Izraeli však preklad známy ako „Septuaginta LXX“ neuznávali. Už v ňom často nie sú pre čitateľa rozpoznateľné cenné a dôležité myšlienky, ktoré sú z hebrejského textu jasné i bez námahy. Preto bude v tejto brožúre uvedený tam, kde je to nutné, pôvodný význam, ako je zřejmý z hebrejského textu. Ale aj tí, ktorí ovládajú viaceré jazyky, sú odkázaní na vedenie a zjavenie skrze Božieho Ducha. Veríme v absolútnu inšpiráciu Svätého Písma, ktorá je preukázaná sama v sebe v dokonalom súlade Starého a Nového zákona.

Nový zákon so svojimi 27 knihami vznikol v priebehu prvých kresťanských storočí ako „kánon“ – smernica. Najskôr sa stalo to, čo Lukáš opisuje na úvod vo svojom evanjeliu: „**Keďže sa už mnohí podujali po poriadku zostaviť rozpravu o veciach, ktoré sa udiali u nás...**“ Z mnohých pozostali štyria, totiž Matúš, Marek, Lukáš a Ján, ktorých texty označené ako „evanjelium“ boli prijaté do biblického kánonu. Boli určené k tomu, aby zanechali pre nasledujúce generácie to, čo sa dialo v živote a pôsobení Ježiša Krista a čo patrí k spásnym dejinám. Každé evanjelium malo svoj vlastný charakter. Vydávajú rozmanité svedectvo a celkový prehľad o našom Pánovi a Spasiteľovi od Jeho narodenia až po Jeho vystúpenie do nebies.

Matúš napríklad hneď poukazuje, že narodením Ježiša Krista sa naplnilo proroctvo z Izaiáša 7:14: „**Preto vám dá sám Pán znamenie: Hľa, panna počne a porodí syna a nazve Jeho meno Immanuel.**“ (1:18-25) V kapitole 2 vo veršoch 1 – 6 podáva správu o narodení v Betleheme a zdôrazňuje naplnenie zaslúbenia z Micheáša 5: „**Betleheme, z teba mi vyjde Vodca, ktorý bude pásť Môj ľud, Izraela.**“

Marek začína s oboma starozákonnými proroctvami, ktoré sa týkali služby Jána Krstiteľa, totiž Izaiášom 40:3: „**Hlas volajúceho na púšti: Upravte cestu Hospodinovu!**“ a Malachiášom 3:1: „**Hľa, posielam Svojho anjela, a upraví cestu pred Mojou tvárou.**“

Lukáš už v 1. kapitole hovorí o Zachariášovom stretnutí s anjelom Gabrielom v chráme, ktorý predpovedal narodenie Jána Krstiteľa, a o návšteve anjela Gabriela u Márie, pri ktorej jej oznámil narodenie Spasiteľa: „**Ale anjel jej povedal: Neboj sa Mária, lebo si našla milosť u Boha a hľa, počneš v živote a porodíš syna a nazveš Jeho meno Ježiš (hebrejsky Jahšua).**“

Ján sa vracia na späť začiatok a svedčí: „**Na počiatku bolo Slovo...**“ (Jn 1:1) „**A On, to Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami...**“ (v. 14)

Až ten, kto číta všetky štyri evanjeliá, dostane celkový náhľad do života, pôsobenia, služby, utrpenia, zomierania, vzkriesenia a nanebovstúpenia nášho Spasiteľa ako vrcholu spásnych dejín, ako to bolo oznamované už v Starom zákone.

Po evanjeliách nasledujú »Skutky apoštolov« v prvotnej cirkvi, potom listy apoštolov a na záver »Zjavenie Ježiša Krista«, ktoré bolo dané apoštolovi Jánovi na gréckom ostrove Patmos.

Najprv čítali evanjeliá a listy apoštolov v lokálnych zboroch a poďávali ich ďalej: „*A keď bude list prečítaný u vás, urobte tak, aby bol prečítaný aj v sbore Laodičanov a ten z Laodicee, aby ste aj vy prečítali.*“ (Kol 4:16) Zvestovanie preniklo do celého sveta, ako to Pán povedal v misijnom poverení.

Až do vynájdenia modernej kníhtlače v 15. storočí sa texty prepisovali ručne. S prekladom do iných jazykov prišlo i rozdelenie na kapitoly a potom na verše. Ešte raz musíme zdôrazniť, že jasno nám neprináša porovnávanie mnohých prekladov – akékoľvek vzácne môžu byť – ale že len Boží Duch skutočne skúma hlbiny Božie (1Kor 2:10) a vedie do každej pravdy (Jn 16:13). Litera, napísané Slovo, sa nám musí stať zjaveným a živým Slovom. Božie Slovo ostáva naveky (1Pt 1:25, Iz 40:8).

Kto skutočne verí, prijme Božie potvrdené Slovo

My sa pýtame a Boh nám odpovedá skrze Svoje Slovo: Čo nám chce Boh povedať skrze Starý zákon? Čo nám Boh daroval skrze Nový zákon? Čo je pravá viera a falošná viera? Je etablované kresťanstvo a mnohé cirkvi Cirkvou Ježiša Krista?

Všetkým, ktorí sa touto témou zaoberajú, je známe, že v Starom zákone boli dané zaslúbenia, ktoré sa v priebehu novozákonného spásneho obdobia naplňajú. Je taktiež známe, že Sväté Písmo je uprostred kresťanského sveta rôzne vykladané. Začalo to už prvým veršom Biblie a týka sa to i posledného.

Tu musíme poukázať na to, že Boh je skutočne len vo Svojom originálnom Slove a skrze neho ku nám hovorí, a tiež na to, že nepriateľ sa ako Boží protivník vkradol skrze výklady a ľudí nábožným spôsobom zvedol do bludu. Satan je ten prvý, kto Božie Slovo prevrátil, ktorý, ako to stojí v 1. Mojžišovej 3, sa postavil pred Evu s argumentáciou „*Či naozaj riekol Boh...?*“, zasial pochybnosť, a tak spôsobil pád do hriechu a oddelenie od Boha. On ešte dnes stále spochybňuje to, čo Boh povedal, a podáva svoje vlastné výklady. Ovplyvňuje všade, kde len môže – dokonca aj v teologických školách a konfesiách – a sýti intelekt zvedavých, ktorí radi jedia zo stromu poznania, aj keď to má ešte stále za následok duchovnú smrť.

Boh/Elohim – Pán/Jahve Cenné porovnania

Septuaginta prekladá hebrejské slovo »Elohim«, ktoré stojí v Biblii od 1. Mojžišovej 1:1 dohromady 3 526-krát a v našich Bibliách je preložené ako »Boh«, ako »Theos« a slovo »Jahveh«/JHVH, ktoré stojí v našich Bibliách od 1. Mojžišovej 2:4 napísané 4 024-krát ako »Pán« (v slovenskom preklade *Hospodin*), ako »Kyrios«. Slovné spojenie »Elohim-Jahve«/»Boh Pán« nachádzame v Biblii 6 356-krát.

Každému Hebrejovi je jasné, že slovom »Elohim« je mienený jeden jediný Boh, Stvoriteľ nebies a zeme. Veď už v Starom zákone sa predstavil ako ten »Jediný«, ten „Ja som“. On, ten Večný, neexistuje vo viacerých osobách, ale sa oznamuje v rozmanitosti Svojich zjavení (teofanií) ako Stvoriteľ, Zachovávateľ, Spasiteľ, Kráľ, Sudca atď. To nie sú mená, ale osobné, na Boha sa vzťahujúce vlastnosti. Boh sa nevolá „Stvoriteľ“, On je Stvoriteľ. Nevolá sa „Kráľ“, On je Kráľ. On sa nevolá „Sudca“, On je Sudca. On sa nevolá „Záchranca“, On je Záchranca atď. – a napriek tomu je to stále **ten istý Boh**.

Len niekoľko príkladov: V 1. Mojžišovej 14:19 sa predstavil ako »**El Elyon**« – Najvyšší Boh: „*Požehnaný Abram silnému Bohu najvyššiemu (El Elyon) – majiteľovi nebies a zeme!*“

V 1. Mojžišovej 17:1 sa Abrahámovi zjavil ako »**El Shaddai**« – všemohúci Boh: „*Ja som všemohúci Boh (El-šaddaj): Choď pred Mnou a buď dokonalý!*“

V 1. Mojžišovej 21:33 stojí »**El Olam**« – večný Boh: „*Abrahám ... vzýval tam meno Hospodina, silného Boha večného (El Olam).*“

V Izaiášovi 9:6–7 nachádzame zaslúbenie o narodení Syna: „... nazvú Jeho meno: *Predivný, Radca, Silný Boh (El Gibbor), Otec Večnosti, Knieža Pokoja.*“

Všetky hebrejské slová, ktoré začínajú alebo končia písmenami **EL-**, skladajú svedectvo o Elohim – Bohu. Rovnako sa vzťahujú slová, ktoré sa začínajú alebo končia písmenami **Jah-** na Jahveh – Pána. To je absolútne dôležité a vylučuje to každý výklad. Preto znamená napr. slovo »**Immanu-el**« „Boh s nami“, »**Isra-el**« = „Boží bojovník“, »**Beth-el**« = „Boží dom“, »**Dani-el**« = „Boh je Sudca“, »**Eli-jah**« = „Boh je Jahveh“, »**Izai-jah**« = „Jahveh je spása“, »**Halelu-jah**« = „chváľte Jahveh/Pána“ atď.

Sväté zmluvné meno »**Jahveh**«, ako stojí v hebrejskom pôvodnom texte, má mimoriadny význam. Ako sme už spomenuli, slovo »Elohim« bolo preložené ako „Theos“ a slovo »Jahveh« ako „Kyrios“. To plne nezodpovedná pôvodnému významu. Kyrios je panovník – to môže byť kráľ alebo dokonca nejaký veliteľ na zemi – **nevyjadruje to však viac zjavenie Božieho mena**, ako o tom nachádzame svedectvo v 2. Mojžišovej 6:2–3: **„hovoril Boh (Elohim) Mojžišovi a riekol mu: »Ja som Hospodin (Jahveh)! Ukázal som sa Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi pod menom Silný Boh všemohúci (El Shaddai), ale Svojím menom Hospodin „Elohim Jahveh“ som im nebol známy.“**

Meno »JHVH«, označované ako *tetragram*, je v Starom zákone **zjavené, sväté zmluvné meno „Boha Pána“**. Uzatvorenie zmluvy s Izraelom bolo predo dverami, a preto Boh Pán zjavil Svojmu prorokovi Mojžišovi a Svojmu zmluvnému izraelskému národu **Svoje zmluvné meno »JHVH« – Jahveh**.

V zákone (2M 20) povedal Všemohúci: **„Nevezmeš mena Hospodina, svojho Boha, nadarmo. Lebo Hospodin nenechá bez pomsty toho, kto by vzal Jeho meno nadarmo.“** Toto meno bolo Bohu také sväté, že chcel, aby bolo Jeho ľudom izraelským posväcované. Meno Boha Pána nesmeli byť vyslovované napr. keď bol z domu vynášaný mŕtvvy (Am 6:9-10): **„Mlčať! Lebo meno Pána/Jahveh nesmie byť vyslovené“** – pretože Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých (Mt 22:32). Ale aj toto biblické miesto z proroka Ámosa bolo zle porozumené a vyložené tak, že zmluvné meno Boha Pána »**Jahveh**« až dodnes ortodoxní židia vôbec nevyslovujú, ale nahrádzajú ho slovom »Adonai«. Hebrejské slovo Adon znamená „kráľ“, „panovník“ alebo „veliteľ“. Sára nazvala Abraháma „Adon“ (1M 18:12, 1Pt 3:6). **Ale Elohim-Jahveh/Boh Pán nie je len Kráľ, On je „Ten večný“, ten „Ja som“, „Ten, ktorý existuje sám v Sebe“** (2M 3:14, 34:5-6 a iné). »**Jahveh**« je osobitne zjavené zmluvné a vykupiteľské Božie meno v Starom zákone.

V nasledujúcich siedmich označeniach je obsiahnutý celý Boží vykupiteľský plán:

- »**Jahveh-Jireh**« = „Pán si vyhladne obeť“ (1M 22:1-14)
- »**Jahveh-Rafa**« = „Pán uzdravuje“ (2M 15:26)
- »**Jahve-Nissi**« = „Pán je môj prápor“ (2M 17:15)

- »Jahveh-Šalom« = „Pán je môj pokoj“ (Sd 6:24)
 »Jahveh-Cidkenu« = „Pán, naša spravodlivosť“ (Jer 23:6)
 »Jahveh-Šammah« = „Pán je prítomný“ (Ez 48:35)
 »Jahveh-Sabaoth« = „Pán zástupov“ (1Sam 1:3)

Elohim/Boh, ten neviditeľný, ktorý je podľa Svojej bytosti Duch (Jn 4:24), ktorého nikto nevidel (Jn 1:18, 1J 4:12) bol vo večnosti skrytý vo Svojej plnosti Ducha, svetla a života (1Tim 1:17). Na počiatku času sa zjavil ako Jahveh/Pán vo viditeľnej postave, skrze Svoje všemohúce Slovo povolal do existencie všetky veci v prirodzenej i nadprirodzenej oblasti a prechádzal sa v raji.

Prvé »vyznanie viery«, ktoré nám bolo v Svätom Písme zanechané ako „**Šmah Izrael**“ pochádza z úst Boha Pána osobne. Pán prikazujúcim spôsobom povedal: „**Počuj, Izraelu, Hospodin (Pán), náš Boh, je jeden Hospodin (Pán).**“ (5M 6:4-9) V Markovi 12:29 to nachádzame potvrdené z úst nášho Pána a Spasiteľa: „**Čuj, Izraelu, Pán, náš Boh, je Pán jeden!**“

Toto vyznanie v origináli znie:

Jahveh Elohim Jahveh Echad – Jahveh/Pán je náš Boh, Jahveh/Pán je JEDEN!

To dosvedčuje pravú vieru v jedného pravého Boha. Aj keď sa ten jeden večný zjavil rozmanitými spôsobmi, totiž ako Stvoriteľ, Spasiteľ, Kráľ, Sudca atď., i **tak predsa ostáva tým jedným Večným**, mimo ktorého nie je žiadneho iného. „**Ja som Hospodin, a niet viacej nikoho; nie je Boha okrem Mňa.**“ (Iz 45:5-6) „**Ja som Hospodin, tvoj Boh ... Nebudeš mať iných bohov predi Mnou.**“ (2M 20:2-3)

Uskutočnenie Božieho spásneho plánu v Novom zákone

Z dôvodu uskutočnenia Svojho večného spásneho plánu s ľudstvom sa Boh na začiatku Novej zmluvy zjavil ako Otec v Synovi a skrze Svätého Ducha v Ježišovi Kristovi (hebrejsky: »Jahšua HaMahšiach«), Bohom pomazanom. Novozákonné zmluvné meno »Jahšua« je odvodené zo starozákonného mena »Jahveh« a je v ňom vosťlané. Hebrejské slovo YAŠA znamená „zachrániť“ (2M 14:30). Stačí porovnať Joela 2:32 **„každý, kto bude vzývať meno Pána/Jahveh, bude zachránený“** so Skutkami apoštolov 2:21 **„každý, ktokoľvek bude vzývať meno Pánovo, bude spasený.“** a **„Lebo každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený.“** (Rm 10:13) Jahveh Starého zákona je Jahšua Nového zákona. V hebrejskom texte stojí: **„a nazveš Jeho meno Jahšua, lebo On zachráni Svoj ľud od ich hriechov.“** (Mt 1:21) **Jahšua znamená Jahveh-Záchranca.** Žiaľ, toto novozákonné zmluvné meno, v ktorom sa nám Boh zjavil ako Otec v Synovi, nie je vždy vo svojom spásnom význame známe.

Na poznanie tohoto nepochopiteľného a nevysvetliteľného tajomstva, do ktorého sme boli zahrnutí, je potrebné zjavenie skrze Božieho Ducha. Najprv sa všetkých týka: **„Ale telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať.“** Apoštol Pavol však mohol dosvedčiť: **„Ale nám Boh zjavil skrze Svojho Ducha. Lebo Duch sypuje všetko, aj hlbiny Božie.“** (1Kor 2:10-15)

Predtým, ako mohol Spasiteľ naplniť Svoje povolanie a darovať nám vykúpenie, musel sa ako Syn v prirodzenom tele do tohoto sveta narodiť:

„Ale keď prišla plnosť času, poslal Boh Svojho Syna, poslého zo ženy, podrobeného pod zákon...“ (Gal 4:4)

„A narodenie Ježiša Krista bolo takto...“

...bola nájdená tehotná zo Svätého Ducha...

...to, čo je v nej splodené, je zo Svätého Ducha.“ (Mt 1:18 a 20)

„A to všetko sa stalo nato, aby sa naplnilo to, čo bolo povedané od Pána skrze proroka, ktorý povedal: Hľa, panna počne a porodí syna, a nazvú Jeho meno Immanuel, čo je preložené: S nami Boh.“ (Mt 1:22-25, Iz 7:14)

„A anjel odpovedal a riekol jej: Svätý Duch príde na teba, a moc Najvyššieho ti zatôni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží.“ (Lk 1:26-38)

Svedectvo Svätým Duchom naplnenej Alžbety znie: „*Odkiaľ mi to, aby prišla ku mne matka môjho Pána?*“ (Lk 1:43) a nie „matka Božia“.

Jasne a zreteľne nám je podaná správa o narodení Božieho Syna. Tak to na zemi oznámil anjel pastierom: „**...lebo narodil sa vám dnes Spasiteľ, ktorý je Kristus, Pán, v meste Dávidovom.**“ (Lk 2:11)

V Božom Slove nachádzame nášho Pána a Spasiteľa opísaného v štyroch »označeniach Syna«, ktoré majú hlboký význam: *Syn Abrahámov, Syn Dávidov, Syn Boží a Syn človeka.*

Ako **Syn Abrahámov** (Mt 1:1) je On »dedičom sveta« (Rm 4:13) a spasení sú určení byť dedičmi Božími a spoludedičmi Ježiša Krista (Rm 8:17).

Ako **Syn Dávidov** (Mt 1:1b) je On »Kráľom« (Lk 1:32, Jn 18:37) a spasení sú určení k tomu, aby s Ním panovali (Zj 5:10).

Ako **Syn človeka** je On »Prorokom«, ktorého predpovedal už Mojžiš (5M 18:15-19), ako to Peter zdôraznil v Skutkoch apoštolov 3:22-24: „*každá duša, ktorá by nepočúvala toho Proroka, bude vyplienená z ľudu*“

Ako **Syn Boží** je On »Spasiteľ«, skrze ktorého sú spasení učinení Božími deťmi ako Boží synovia a dcéry: „**aby sme vzali nám určené synovstvo.**“ (Gal 4:4-9)

Apoštol k tomu píše nasledovné: „*Pavel, sluha Ježiša Krista, povoláný apoštol, oddelený k evanjeliu nášho Boha, ktoré vopred zaslúbil skrze Svojich prorokov vo svätých písmach o Svojom Synovi, pošlom zo semena Dávidovho podľa tela určenom Synovi Božom v moci podľa ducha svätosti zo zmrtvýchvstania mŕtvych, o Ježišu Kristovi, našom Pánovi, skrze ktorého sme dostali milosť a apoštolstvo cieľom poslušnosti viery medzi všetkými národmi za Jeho meno.*“ (Rm 1:1-5)

Podľa tela pochádzal Boží Syn, Ježiš Kristus z Dávidovho pokolenia (Mt 1:1-17, Lk 3:23-38) a „**teraz vás zmieril v Jeho ľudskom tele skrze smrť, aby vás postavil svätých, bezvadných**

a bezúhonných pred Ním...“ (Kol 1:21-22) „...v ktorom máme vykúpenie skrze Jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva Jeho milosti...“ (Ef 1:7) Skrze Jeho smrť na zmierenie nám daroval zmierenie s Bohom: „**Boh bol v Kristovi mieriac so Sebou svet, nepočítajúc im ich hriechov a položil do nás Slovo zmierenia.**“ (2Kor 5:14-21) On zomrel, „**aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla.**“ (Žd 2:14) Skrze Jeho zmŕtvychvstanie nám bolo dané víťazstvo nad smrťou a diablom a bola nám darovaná nesmrteľnosť.

„**Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživení ... Lebo On musí kralovať, dokiaľ mu nepoloží všetkých nepriateľov pod Jeho nohy ... A keď mu bude všetko podrobené, vtedy sa i sám Syn podrobí Tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom.**“ (1Kor 15:21, 25, 28)

Všetci spasení to pri návrate Pána prežijú: „**Lebo toto porušiteľné musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné obliecť nesmrteľnosť. A keď toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť, a toto smrteľné oblečie nesmrteľnosť...**“ Potom spasení zvolajú: „**Smrť, kde je tvoj osten? Kde, peklo, tvoje víťazstvo? ... vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista.**“ (1Kor 15:51-57) Amen.

Boh sa nikdy nerozdelil na „tri večné“, „tri všemohúce“ osoby. V Svätom Písme nie je nikdy reč o „trojjedinom“ Bohu, o „trojjedinství“ ani o „dvojjedinství“, nie – len o tom, že sa ku našej spáse zjavil ako Otec v Synovi. Aj Nový zákon svedčí len o **jednom jedinom Bohu**: „**chvály od samého, jediného Boha**“ (Jn 5:44), „**aby znali Teba, toho jediného pravého Boha**“ (Jn 17:3), „**pretože je jeden Boh**“ (Rm 3:30), „**ale Boh je jeden.**“ (Gal 3:20), „**neporušiteľnému, neviditeľnému, jedinému, múdremu Bohu**“ (1Tm 1:17), „**Lebo je jeden Boh**“ (1Tm 2:5), „**Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, Boh, ktorý je a ktorý bol a ktorý príde, ten Všemohúci.**“ (Zj 1:8)

Pravé, všetko zahrňajúce vyznanie viery apoštolov stojí len v Biblii a je pre Pánovu Cirkev raz a navždy pevne dané:

„**Jeden Pán, jedna viera, jeden krst, jeden Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými, skrze všetkých a vo všetkých vás.**“ (Ef 4:5-6)

„...veľké je tajomstvo pobožnosti: »Boh zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverené mu na svete, hore vzatý v sláve.«“ (1Tm 3:16)

Keď sa Pán stal podľa plánu spásy človekom, je ukázaný ako Spasiteľ vedľa Boha vo Svojich úlohách.

On je **Prostredníkom**: „**Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš...**“ (1Tm 2:5)

a taktiež **Prímluvca**: „**Moje dieťatká, toto vám píšem nato, aby ste nezhršili. A keby niekto zhršil, máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého.**“ (1J 2:1)

a **Najvyšší Kňaz**: „**Ale keď prišiel Kristus, veľkňaz budúceho dobrého, väčším a dokonalejším stánom, nie učinovým rukou, to jest nie stánom tohoto stvorenia, ani nie krvou kozlov a teliat, ale Svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätyne vynajdúc večné vykúpenie.**“ (Žid 9:11-12)

Vyplatí sa nad tým zamyslieť

Počas 4 000 rokov od Adama po Krista sa žiadny človek – ani Adam, ani Mojžiš ani žiadny iný prorok – neprihovárал k Otcovi v nebesiach a už vôbec nie k Božiemu Synovi. V nebesiach sa taktiež neodohrával žiadny rozhovor medzi Otcom a Synom. To až neskôr ľudia pod vplyvom trojičného chápania Svätého Písma zle porozumeli napr. výroku „**Učíňme človeka...**“ (1M 1:26), ako aj 1. Mojžišovej 11:7, kde Pán povedal: „**Nože zostúpme a zmatnime tam ich jazyk, aby nerozumeli druh reči svojho druha.**“

Boh Pán nehovoril sám so Sebou ani s inou Božou osobou, ale s anjelmi, ktorí sú v Jeho prítomnosti. Tak to nachádzame stále znova potvrdené aj v 2. Kronickkej 18:18–22, kde Pán viedol rozhovor s nebeskými zástupmi, ktoré stáli po Jeho pravici a ľavici. V Izaiášovi 6:1–13 povedal Pán serafínom, ktorí boli okolo Neho: „**Koho pošlem, a kto nám pôjde?**“ (v. 8) Pýtal sa Jóba: „**Kde si bol, keď som zakladal zem? ... Oznam, akže znáš rozum? Keď spolu plesali hviezdy rána a keď jasali všetci synovia Boží?**“ (Jób 38:4+7)

Pán sa nám stal rovným, keď ako Boží Syn vzal na Seba ľudskú podobu, „**sám Seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom**“ (Fil 2:7), preliал Svoju krv ku odpusteniu našich hriechov

„lebo toto je Moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov“ (Mt 26:28), uzavrel s nami novú zmluvu a dal nám ustanovenie do synovstva: „**A že ste synovia, poslal Boh Duchu Svojho Syna do našich srdc...**“ (Gal 4:4-7)

Je dobré vedieť, že Pán/Jahveh Starého zákona – je TEN ISTÝ Pán/Jahšua Nového zákona. Od záhrady Eden sa neviditeľný, večný Boh zjavoval v celom Starom zákone vo viditeľnej podobe ako Pán. Navštívil Abraháma v sprievode dvoch anjelov: „**Potom sa mu ukázal Hospodin v dúbrove Mamreho ... A keď pozdvihol svoje oči, videl a hľa, traja mužovia stáli naproti nemu.**“ (1M 18:1-2) Pán hovoril s Abrahámom i ďalej (v. 17), keď sa obaja anjeli vydali do Sodomy (kap. 19). Jákob ho videl na nebeskom rebríku: „**A hľa, Hospodin stál nad ním a riekol: Ja som Hospodin, Boh Abraháma, tvojho otca, a Boh Izáka; zem, na ktorej ležíš, dám tebe a tvojmu semenu.**“ (1M 28:12-15). Mojžišovi sa ukázal v ohnivom kre (2M 3) a potom sa zjavoval celému izraelskému národu v oblakovom a ohnivom stĺpe (2M 40:34-38). Ku Mojžišovi Pán dokonca hovoril tvárou v tvár (5M 34:10). Prorok Micheáš videl Pána na tróne (1Kr 22:19), ako aj prorok Izaiáš (kap. 6). Apoštol Ján ho tiež videl na tróne: „**A hľa, trón stál na nebi, a na tróne sedel JEDEN.**“ (Zj 4:2) Nebola to žiadna druhá osoba, ale Boh, ktorý je predsa Duch, vo viditeľnej postave ako Pán.

V Novom zákone sa Boh zjavil ako Otec v nebesiach vo Svojom jednorodenom Synovi na zemi. Ako Syn povedal: „**Vyšiel som od Otca...**“ Učeníci odpovedali: „**Takto veríme, že si vyšiel od Boha.**“ (Jn 16:28-30) Po dokonanom vykúpení sa ako Syn človeka posadil po pravici Božej (Mt 26:63-64): „**Vstupujem k Svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi...**“ (Jn 20:17) Už v Žalme 110:1 bolo predpovedané: „**Sed po Mojej pravici, dokiaľ nepoložím Tvojich nepriateľov za podnožie Tvojim nohám.**“ (Mt 26:64, Lk 22:69, pozrite aj Žd 1:13 a 2:7-8 a iné) Ako Pán – nie ako Syn – mohol povedať: „**Amen, amen vám hovorím, že prv než bol Abrahám, som Ja.**“ (Jn 8:58)

Ten »Ja som« hovorí v Starom a Novom zákone:

„**Ja som Hospodin, váš Svätý, Stvoriteľ Izraelov, váš Kráľ.**“ (Iz 43:15)

„**Ja, Ja som ten, ktorý vytieram tvoje prestúpenia pre Seba a nespomínam na tvoje hriechy.**“ (Iz 43:25)

„Počuj ma, Jakobe, a Izraelu, Môj povolaný: Ja som to; Ja som prvý a Ja som i posledný.“ (Iz 48:12)

„Vtedy mu povedal Pilát: Teda si ty predsa kráľ? Ježiš odpovedal: Ty dobre hovoríš, že som Ja Kráľ. Ja som sa nato narodil a nato som prišiel na svet, aby som vydal pravde svedectvo. Každý, kto je z pravdy, čuje Môj hlas.“ (Jn 18:37)

Formuláciu **„Ja som“** nachádzame opakovane v evanjeliu Jána: **„Ja som chlieb života. Ja som svetlo sveta. Ja som dobrý Pastier. Ja som vzkriesenie. Ja som cesta, pravda a život.“**

„Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, Boh, ktorý je a ktorý bol a ktorý príde, ten Všemohúci.“ (Zj 1:8)

„Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný.“ (Zj 22:13)

Rozhodujúce porovnanie

Svedectvo Starého a Nového zákona o našom Spasiteľovi Ježišovi Kristovi je v dokonalom súlade. V katechizme a mnohých iných teologických učebniciach stojí oproti tomu ľuďmi sformulované vyznanie viery. Apoštol Ján jasne povedal: **„Po tomto znajte Ducha Božieho: každý duch, ktorý vyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, je z Boha; a každý duch, ktorý nevyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, nie je z Boha, a to je ten duch antikristov, o ktorom duchu ste počuli, že príde, a je už aj teraz na svete.“** (1J 4:2-3) Čo sa týka vyznania ku Kristu, Synu, prichádza k hlavnému bodu a pýta sa: **„A kto je lhár, ak nie ten, kto zapiera, že Ježiš nie je Kristus? (= Pomazaný) To je ten antikrist, kto zapiera Otca i Syna.“** (1J 2:22) Slovo „anti“ znamená „proti, namiesto“. Je tu reč o *duchu antikrista*, teda o duchu, ktorý pôsobí v protiklade ku Kristu a o *antikristoch*, ktorí stoja pod vplyvom tohoto prevráteného ducha. **Všetko, čo sa hovorí a učí v protiklade k tomu, čo Boží Duch oznámil v učení Krista v Biblii, je antikristovské, je to namierené proti Nemu a oddeľuje nás od Boha – od stromu života** (Zj 22:19).

Ak sa pozrieme na apoštolské varovanie, že každý duch, ktorý nevyznáva Ježiša Krista biblicky ako Syna zjaveného v tele, nie je z Boha, tak povstáva otázka: **Ako je to so všetkými tými, ktorí Syna, ktorého panenské narodenie bolo oznámené v Izaiášovi 7:14**

a ktorý, ako bolo predpovedané v Micheášovi 5:1, sa narodil v Betleheme (Mt 2:5), vyznávajú ako druhú osobu božstva, o ktorej Biblia nič netuší? Apoštol Ján musel ešte raz zdôrazniť: **„každý duch, ktorý nevyznáva Ježiša Krista – ako o ňom svedčí Sväté Písmo – nie je z Boha, a to je ten duch antikristov...“** (1J 4).

Formulácie v cirkevných vyznaniach viery, ktoré boli spísané v roku 325 v Nicei a v roku 381 doplnené v Konštantínopole, nezodpovedajú svedectvu, ktoré nám je zanechané v Svätom Písme. Stojí v ňom napr.: **„Boží jednorodený Syn narodený z Otca pred všetkými časmi, Boh z Boha, svetlo zo svetla, pravý Boh z pravého Boha, splodený, nie stvorený, jednej bytosti s Otcem.“** Syn sa vraj ako Boh narodil z Otca v nebesiach predtým, ako započal čas, teda vo večnosti? To absolútne nesúhlasí.

Tým predsa vôbec nemôže byť mienený Kristus, Syn, Pomazaný. Písmo predsa hovorí v žalme 2:7: **„Ty si Môj syn; Ja som Ťa dnes splodil.“** Večnosť však nepozná žiadne dnes ani zajtra, ona vždy bola a vždy bude. Anjel Gabriel prišiel z nebies a oznámil **narodenie Syna na zemi. Povedal panne Márii: „Hľa, počneš v živote a porodíš syna a nazovieš jeho meno Ježiš (Jahšua).“** (Lk 1:31)

Vyznanie **„Otec je Boh, Syn je Boh a Svätý Duch je Boh, Otec je večný, Syn je večný a Svätý Duch je večný“** je úplne nebiblické a v konečnom dôsledku antikristovské, antibožské. Existuje len jeden večný Boh: **„od večnosti po večnosť si Ty, ó, Bože!“** (Ž 90:2 podľa nem. prekladu) Pojmy **„Boh Syn“** alebo **„večný Syn“** **ne-nachádzame ani raz v Biblii, ako ani „Boh Svätý Duch“.** V nej je reč stále len o *Božom Synovi* a *Svätom Duchu*. Svätý Duch nie je žiadna tretia osoba, ale Boží Duch, ktorý sa už na začiatku vznášal nad vodami (1M 1) a je 378-krát zmienovaný v Biblii ako „Ruach Jahveh“ a v deň Letníc bol vyliaty na novozákonnú Cirkev (Sk 2). Až v roku 381 bol Svätý Duch na koncile v Konštantínopole vyhlásený za tretiu osobu uprostred božstva. Tzv. „apoštolské vyznanie viery“ nie je ani apoštolské ani biblické. **Apoštolské môže byť len to, čo pochádza od apoštolov a biblické len to, čo stojí v Biblii: „ale my máme jedného Boha, Otca, z ktorého všetko, a my cieľom Neho, a jeden Pán Ježiš Kristus, skrze ktorého všetko, aj my skrze Neho.“** (1Kor 8:6) **Ten Jediný Boh sa zjavil ako Pán – Otec v Synu.**

Žiadnej cirkvi nie je nič platné zdôrazňovať vo svojom vyznaní slová z listu Efežanom 4:5: „*Jeden Pán, jedna viera, jeden krst*“, ak je mienený úplne iný Pán, úplne iná viera a úplne iný krst ako o tom svedčí Sväté Písmo a ako to bolo praktizované.

Teologické spory v treťom kresťanskom storočí povstali len preto, pretože sa ľudstvo snažilo predstaviť božstvo pochopiteľným spôsobom a vysvetliť zjavenie Otca v Synovi, napriek tomu, že je napísané: „*Nikto nezná Syna, iba Otec, ani Otca nezná nikto, iba Syn, a ten, komu by Syn chcel zjaviť.*“ (Mt 11:25, Lk 10:21-22) Apoštolovia a proroci nikdy o téme božstva nediskutovali, pretože to, čo Pán povedal Petrovi, sa týkalo aj ich: „*Telo a krv ti toho nezjavili, ale Môj Otec, ktorý je v nebesiach.*“ (Mt 16:16-19)

Pravé vyznanie viery pravej Božej Cirkvi, ktorá sama je základom a stĺpom pravdy (1Tim 3:15) nachádzame len v Biblii. Len v nej nám je oznámené, kto Ježiš Kristus, Boží Syn, skutočne je. **Naveky platné biblicko-apoštolské vyznanie viery ustanovil Boh sám.** Jedná sa pri tom o vykúpenie a večný život: „*A toto je to svedectvo, že nám Boh dal večný život, a ten život je v Jeho Synovi. Ten, kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života.*“ (1J 5:11-12)

Je to prežitie spásy, ktoré musí z milosti prežiť každý osobne: „*Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v Jeho meno.*“ (Jn 1:12)

„*A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život.*“ (1J 5:20) Amen, áno, Amen!

Pre pravú Cirkev Ježiša Krista, ktorá nie je žiadnou organizáciou, ale živým organizmom, platia výhradne biblické učenia, tak ako stoja v Svätom Písme. V Jeho Cirkvi sa môže veriť a učiť len to, **čo bolo pevne určené vo večne platnom testamente**, pretože v ňom nesmie byť nič menené a nič nesmie byť k nemu pridávané (Gal 3:15, Zj 22:18-21).

„*Ale aj keby sme vám my alebo anjel z neba zvestoval iné ako to, čo sme vám zvestovali, nech je prekliaty!*“ (Gal 1:8)

Kto obdržal priame Božie povolanie ako praapoštol Peter, Ján, Jákob a Pavol, bude zastupovať výhradne Boha a Božie Slovo. Práve

tak budú aj tí, ktorí stoja v službe nejakej cirkvi, zastupovať to, čo sa verí, učí a praktizuje v nich. To sú napr. vyznania viery a dogmy, ktoré boli ustanovené na konciloch a synodách od 4. kresťanského storočia. Dokonca aj po reformácii všetky novovzniknuté kresťanské konfesie stanovili svoje učenia, ktoré taktiež nie vždy súhlasili s tými biblickými. V tomto čase existujú po celom svete viac ako dve miliardy prívržencov kresťanstva, rozdelených medzi katolícku, ortodoxnú, protestantskú, anglikánsku a veľký počet rôznych iných cirkví.

Tragický vývoj v etablovanom kresťanstve

Každý sa prirodzene môže sám rozhodnúť, komu a čomu bude veriť. Tu chceme len stručne poukázať na tragický vývoj v priebehu cirkevných dejín.

V prvotnom kresťanstve bolo zvestovanie založené na Písme. Apoštoli, ktorí boli vyučovaní samým Pánom a stáli pod vedením Svätého Ducha. Prví kresťania boli jedno srdce a jedna duša. Prvotná Cirkev nebola žiadnou náboženskou organizáciou, ale živým organizmom. Boh sám do Cirkvi dosadil apoštolov, prorokov, evanjelistov, učiteľov a pastierov (1Kor 12 a 14, Ef 4 a iné) Povstali lokálne zbory so staršími a diakonmi, ktoré boli nezávislé a v žiadnom prípade nemali politický význam. Zo strany rýchlo rastúcich kresťanských zborov však videli niektorí zodpovední v starorímskej ríši predsa len hrozbu pre ich tradičné náboženstvá a spoločenský poriadok. Od času cisára Nera (64 po Kristu) začalo prenasledovanie, ktoré sa v priebehu prvých storočí rozširovalo stále viac.

Po poslednom krutom prenasledovaní kresťanov za cisára Diokleciána (284–305 po Kristu) obdržalo kresťanstvo v roku 313 od cisára Konštantína uznanie štátu. Tak sa začalo medzičasom odpadajúce kresťanstvo prispôsobovať mocenským záujmom ríše. Už rok predtým si Konštantín udelil titul „Pontifex Maximus“ – panovník štátu a cirkvi. Tak vznikla v rímskej ríši „štátna cirkev“.

V roku 380 bola viera v trojjednosť vyhlásená cisárom Theodosiom I. za oficiálne štátne náboženstvo, do ktorého nemuseli patriť len mnohé kresťanské smery, ale aj všetci občania rímskej ríše. Bolo hlásané: „Žiadna spása mimo cirkvi“ a „Len ten, kto má cirkev za matku, môže mať Boha za otca.“ Čo má tento politicko-nábožensky

motivovaný vývoj v štátnej cirkvi spoločné s Cirkvou Ježiša Krista? Nič, skutočne nič!

Titul „Pontifex Maximus“, ktorý nosil pôvodne najvyšší kňaz starorímskeho modlárskeho kultu, prešiel v roku 286 na rímskeho cisára a neskôr na pápežov: Pápež Leo Veľký (440–461 po Kristu) bol prvý biskup Ríma, ktorý si dal tento titul. Primát pápežov a prednosť katolíckej cirkvi celkovo spočíva na tvrdení, že Ježiš založil Cirkev na apoštolovi Petrovi, ktorému dal kľúče nebeského kráľovstva, a že Peter bol prvý rímsky biskup a tak prvý pápež.

Odvolávajú sa pritom na Ježišove slová: „*Na tej skale zbudujem Svoju Cirkev...*“ Ale neexistuje žiadny teológ, ktorý by nevedel, že v Matúšovi 16:18 sú použité dve rôzne slová. Pán povedal: „*Ty si Peter*“ (petros = kameň, úlomok). Nepovedal však: „*Na tebe zbudujem moju Cirkev*“, ale „*Na tej skale (petra = veľká skala) zbudujem Svoju Cirkev!*“ Ako je možné tvrdiť, že Peter je skalou, na ktorej bola Cirkev vybudovaná?

Cirkev je predsa založená na Kristovi, skale spásy, uholnom kameni, ako dosvedčil sám apoštol Peter v 1. liste 2:4–8: „***Preto je aj napísané v Písme: Hľa, kladiem na Sione uholný kameň vyvolený, drahocenný, a ten, kto verí naň, nebude zahanbený.***“ V súvislosti s biblickou Cirkvou píše Pavol v Efežanom 2:20, že je „***vybudovaná na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus.***“

Pavol píše v Božom poverení: „*Podľa milosti Božej, ktorá mi je daná, ako múdry staviteľ položil som základ, a iný stavia naň. Ale každý nech hľadá, ako naň stavia. Lebo iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý je položený, ktorým je Ježiš Kristus.*“ (1Kor 3:10-11)

V pravej Božej Cirkvi, ktorá pozostáva zo spasených, je hlavou Ježiš Kristus (Ef 4:15). Náš Pán a Spasiteľ predsa sám povedal: „***Na tej skale zbudujem Svoju Cirkev, a nepremôžu jej ani brány ríše smrti.***“ (Mt 16:18) – nie mnohé, ale „***Svoju Cirkev***“. Tým je mienené malé stádo skutočne veriacich (Lk 12:32), za ktoré dal dobrý Pastier Svoj život a Jeho ovce počujú len Jeho hlas (Jn 10).

Apoštol Šimon-Peter nikdy v Ríme nebol – to je len zámerne vytvorená legenda. Tam bol len čarodejník Šimon Magus, ktorý učinil mimoriadny dojem na senát. Podľa Skutkov 18 nechal cisár Claudius,

ktorý panoval v rokoch 41-54 po Kristu, dokonca vykázat z Ríma všetkých židov, medzi nimi aj manželov Akvilu a Priscilu. Apoštol Peter nenapísal svoje listy z Ríma, ale z mesta Babylon na Eufrate (1Pt 5:13), ktorého ruiny ešte dnes ležia 92 km južne od Bagdadu. Misijné cesty Petra a Pavla sú opísané v Skutkoch apoštolov. Pavol, ktorý sa počas svojich ciest viackrát zdržiaval v Ríme, raz dokonca 2 roky (Sk 28:30), vo svojich listoch tamojším veriacim nezdraví Petra napriek tomu, že menovite pozdravuje 27 iných osôb (Rm 16).

Aj Ježišov výrok: „**Keby ste odpustili hriechy niektorých ľudí, sú im odpustené...**“ bol neskôr vyložený úplne inak. V čase apoštolov sa to nedialo ako úradné jednanie podľa uváženia kňaza, ale ako príkaz skrze kázanie Ježiša Krista, toho ukrižovaného, ktorý ako Boží Baránok vyniesol hriechy sveta. Apoštolské poverenie povstaleho Pána znie: „**A musí byť kázané v Jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národmi.**“ (Lk 24:47, Sk 13:38)

Prvé kázanie v deň Letníc po vyliatí Svätého Ducha a založení novozákonnej Cirkvi v Skutkoch 2 sa hlboko dotklo mnohých poslucháčov, »šlo im ako osten cez srdce«, takže sa pýtali: „**Čo máme robiť, mužovia bratia? A Peter im povedal: »Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha.**« ... A tak tí, ktorí ochotne prijali jeho Slovo, dali sa pokrstiť, a pripojilo sa toho dňa okolo troch tisícov duší.“ (v. 37-41)

Peter píše ohľadom dokonalého spasenia: „**vediac, že nie porušiteľnými vecmi, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami, ale drahocennou krvou ako bezvadného a nepoškrveného baránka, Krista.**“ (1Pt 1:18-20) Apoštol a všetci praví Boží služobníci kázali evanjelium, totiž odpustenie hriechov a zmierenie s Bohom a mohli všetkým, ktorí verili, zvolať: „Sú vám odpustené vaše hriechy!“ Tým, ktorí neverili, boli ponechané (Mk 16:16, Jn 21:23). Božie Slovo je žiaľ mnohokrato vykladané a každé učenie a prax boli zmenené. Všetky výklady povstávajú zo zlého porozumenia určitých miest Písma. Podľa božského spásneho poriadku musí byť každá téma i každé biblické učenie založené na dvoch, troch alebo viacerých svedkoch, tzn. biblických miestach (2Kor 13:1).

Cesta skazy

Z pohanstva pochádzajúci kresťanskí cirkevní otcovia stáli všetci viac alebo menej pod helenistickým vplyvom modlárskeho kultúru a povier. Očividne nepoznali a nerešpektovali Starý zákon, a preto Nový zákon vykladali. Židov, ktorí nemohli prijať učenie trojjednosti, označili za vrahov Krista a Boha, prenasledovali ich a preklínali v novovytvorenej trinitárskej forme „v mene Otca, Syna a Svätého Ducha“. Už v roku 321 im bol dekrétom zakázaný šabat (slávenie soboty), ktorý im prikázal sám Boh: **„Preto budú synovia Izraelovi ostríhať sobotu tak, aby svätili sobotu po svojich pokoleniach večnou zmluvou. Je to znamením medzi Mnou a medzi synmi Izraelovými na veky; lebo šesť dní činil Hospodin nebesia a zem a siedmeho dňa prestal a oddýchol si.“** (2M 31:12-18) Mnoho ich synagóg dokonca zmenili na maštale. Tak povstala cirkvou rozsievajúca nenávisť voči židom, ktorá pretrvávajúca až do dneška, stále znova prináša pogromy a počas Tretej ríše v rokoch 1933–1945 dosiahla strašný vrchol počas holokaustu.

„Ku cti svätej trojice“ boli vykonané tie najstrašnejšie zločiny na nesčítateľnom počte tých, ktorí verili inak. Počas siedmich krížových výprav v rokoch 1096–1271 po Kristu zomreli v mene „trojjediného Boha“ milióny ľudí. 27. novembra 1095 vyzval pápež Urban II k vyhnaniu „neveriacich“ z Jeruzalema a k dobytíu svätých miest, a tak ľud kričal: „Deus lo volt – Boh to chce“. V piatok 15. júla 1099 začal veľký križiacky masaker v Jeruzaleme: bolo zavraždených 80 tisíc moslimov, židov a iných – a to všetko „ku cti Boha Otca, Syna a Svätého Ducha“.

Križiackym rytierom šlo hlavne o to, aby ukončili moslimské panovanie v Jeruzaleme a nastolili vládu cirkvi. Ako zámienka im poslúžil obzvlášť tzv. „Kostol hrobu“ v strede mesta. Avšak prázdny hrob Krista sa v skutočnosti nachádza mimo mesta – tak píše apoštol Ján: **„A na mieste, kde ho ukrižovali, bola záhrada a v záhrade nový hrob, v ktorom nebol ešte nikto nikdy položený.“** (Jn 19:17+41) Vtedy malo povstať nové, kresťanské usporiadanie sveta, „Jeruzalemské kráľovstvo“ pod panovaním Gottfrieda von Boulliona. Z nasledujúcej tabuľky je zrejme, koľko prišlo o život križiakov.

Križová výprava	Počet pôvodných účastníkov	Počet účastníkov, ktorí prišli do svätej zeme
1. križová výprava (1096-1099)	330 000	40 000
2. križová výprava (1147-1149)	240 000	90 000
3. križová výprava (1189-1192)	350 000	280 000
4. križová výprava (1202-1204)	30 000	-
5. križová výprava (1228-1229)	70 000	60 000
6. križová výprava (1248-1254)	25 000	10 000
7. križová výprava (1270)	25 000	10 000
Spolu	1 070 000	490 000

(Zdroj: Alfred Läßle, Ilustrované dejiny cirkvi)

O počte zavraždených, ktorí padli počas 13.–18. storočia za obeť tzv. „Svätej inkvizícií“, sa názory rôznia, v každom prípade to boli mnohé tisíce. Potom, čo v celej Európe zahynulo mnoho židov na hraniciach a ďalší utiekli, museli všetci, ktorí nechceli konvertovať na katolícku vieru, do 31. júla 1492 opustiť Španielsko. Potom bolo katolícke Španielsko vyhlásené za „čisté od židov“.

Bartolomejská noc z 23. na 24. augusta 1572 bola začiatkom masakra tisícok hugenotov vo Francúzsku. Pri ťažení protireformácie v 16. a 17. storočí, ktorá začala už v čase Ignáca z Loyoly (1491-1556), stratili tisíce protestantov, ktorí uverili, násilím svoje domovy a mnohí aj svoje životy.

„Pretože...“, ako sa stále znova tvrdilo: „...mimo cirkvi nie je spása“. Môže sa vôbec cirkev, ktorá sa poškvrnila toľkou krvou, odvolávať na Krista a Boha lásky? O akom meste, ako sa pýtali kazatelia prebudení, hovorí Zjavenie 18:24: „*A našla sa v ňom krv prorokov a svätých a všetkých pobitých na zemi*“? Túto otázku si kládli kazatelia prebudení.

Pri bližšom porovnávaní zistíme, že v štátnej cirkvi, ktorá v rímskej ríši povstala v štvrtom storočí, nesúhlasí nič s Bohom, Božím Slovom ani pracirkvou. Obzvlášť po rozdelení cirkvi v roku 1054 na grécku východnú a latinskú západnú cirkev, z ktorých neskôr povstali katolícka a ortodoxná cirkev, vybudovali obe svoje vlastné tradície, bez toho, aby sa držali Biblie a toho, čo zvestovali, učili a praktizovali

Peter, Ján, Jákob a Pavol ako Bohom poverení apoštoli. Oni napr. žiadneho mŕtveho neblahorečili ani nevyhlásili za svätého. Pán sám tiež adresoval Svoju zvesť vždy len žijúcim, vrátane deviatich blahoslavení v kázaní na hore: „*Ale vaše oči sú blahoslavené, že vidia a vaše uši, že počujú.*“ (Mt 13:16)

Spojenie s mŕtvymi je v Svätom Písme doslovne zakázané (3M 19:31). Mária splnila svoju jedinečnú úlohu narodenia Ježiša Krista a je naposledy zmienená v Skutkoch 1:14 spolu so 120 ľuďmi, ktorí v Jeruzaleme čakali na vyliatie Svätého Ducha. Pre Cirkev Ježiša Krista nie je prostredníčkou, ani príhovorkyňou. V pracirkvi sa nemodlilo ani žiadne „Ave Mária“. Sväté Písmo svedčí len o telesnom nanebovzatí Spasiteľa (Lk 24:50-52, Sk 1:11) a nehovorí nič o nanebovzatí Márie.

Krst

Nasledujúci fakt pravdivým: Kde nie je božské zjavenie, tam nie je ani biblická orientácia, tam sa diskutuje a vykladá. To sa týka všetkých biblických tém, aj vodného krstu. Prečo sa od 4. storočia krst viac nevykonáva tak, ako ho vykonával Peter v Jeruzaleme (Sk 2:38), Filip v Samárii (Sk 8:16) a Pavol v Efeze (Sk 19:5)? Pretože cirkevní otcovia nepochopili, že sa jedná o meno, v ktorom je Božia spása (Sk 4:11), do ktorého mal byť veriaci krstení. Z dôvodu falošného porozumenia Božstva bol zmenený aj príkaz nášho Pána na krst z Matúša 28:19 na trojičiarsky úradný úkon, ktorý už nemá absolútne nič spoločné s prapôvodným významom, ale je ešte dnes praktizovaný.

Biblickému krstu predchádza kázanie Božieho Slova, z ktorého prichádza viera (Sk 2, Rim 10:16-17 a iné). Tak rozkázal Pán v misijnom príkaze: „***Id'te po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu! Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený***“ (Mk 16:15-17). Kto sa nechá pokrstiť, potvrdzuje ako ten, ktorý uveril, že prijal odpustenie svojich hriechov.

Uznávané knihy o cirkevných dejinách poukazujú na to, že **pôvodné znenie** príkazu krstiť v Matúšovi 28:19 znelo nasledovne: „***Preto choďte a učte všetky národy a krstite ich do Môjho mena (onto onomati mou), učiac ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.***“ Tak je to v poznámke gréckeho Nového zákona „Novum Testamentum Graece et Germanice“ vydavateľstva

Nestle-Aland, z roku 1973. V celom svete známa verzia „*v mene Otca, Syna a Ducha Svätého*“ ako je používaná pri všetkých úradných jednaniach vo všetkých cirkvách, nestojí v žiadnom prapôvodnom rukopise. Taký je výsledok dôkladného skúmania biblického textu. V Lutherovom preklade stojí v poznámkach k Matúšovi 28:19: „Presne znejú slová: »Preto choďte a čiňte z učeníkov všetky národy, **krstiac ich na meno** Otca, Syna a Svätého Ducha, učiacich dodržiavať...“ Predtým, ako môžeme krstiť na meno, v ktorom sa nám Boh zjavil ako Otec v Synovi a skrze Svätého Ducha, musí nám byť zjavené. V preklade Elberfeldera a Mengeho stojí taktiež: „**Krstite ich na meno...!**“ Presne to apoštoli činili. V Biblii nie je trojičná forma použitá ani raz, skutočne ani jeden jediný raz. Nachádzame to potvrdené v „Interlineárnom grécko-nemeckom“ preklade (nemecký text bol preložený do slovenčiny).

19	πορευθέντες οὖν ,	μαθητεύσατε	πάντα τὰ	ἔθνη ,	βαπτίζοντες	αὐτοὺς εἰς	τὸ	ὄνομα
	Choďte	preto	uči	ac	všetky	národy	krstiac	ich
	do	mena						
τοῦ	Πατρὸς ,	καὶ	τοῦ	Υἱοῦ ,	καὶ	τοῦ	Ἁγίου	Πνεύματος ;
	Otca	a	Syna	a	Svätého	Ducha		

Peter nedal vo svojom prvom kázaní v deň založenia novozákonnej Cirkvi o krste žiadne dlhé objasnenie: Pre neho, ktorý počul prapôvodné slová z úst Majstra, bolo zrejmé, ako má byť krst vykonávaný. Takže jednal na základe misijného príkazu zmŕtvychvstalého Spasiteľa a prikázal všetkým, ktorí uverili, aby sa nechali **pokrstiť na meno Pána Ježiša Krista** (Sk 2:37-41).

Už pri ďalšej príležitosti kázal opäť odpustenie: „*Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze Jeho meno každý, kto verí v Neho*“ (Sk 10:43) a zároveň krst: „*Či potom môže niekto zabrániť vode, aby títo neboli pokrstení, ktorí prijali Svätého Ducha ako aj my?*“ (v. 47) „*A rozkázal ich pokrstiť v mene Pána Ježiša Krista.*“ (Sk 10:48) Po kázaní Pavla sa dokonca nechali ešte raz pokrstiť rovnakým spôsobom učeníci Jána Krstiteľa, ktorí uverili v Ježiša Krista: „*Keď to počuli, dali sa pokrstiť na meno Pána Ježiša. A keď potom vzložil na nich Pavel ruky, prišiel na nich Svätý Duch a hovorili jazykmi a prorokovali.*“ (Sk 19:5-6) Apoštol i všetci v prakresťanstve porozumeli, že sa jedná o meno, v ktorom je Božia spása, do ktorého malo byť krstené.

Viera, vodný krst a krst Duchom patria dohromady. Pri vodnom krste sa človek, ktorý uveril, priznáva k Bohu a v krste Duchom sa Boh priznáva k tomu, kto uveril. „**Lebo i v jednom Duchu my všetci sme pokrstení v jedno telo, buď Židia buď Gréci buď sluhovia buď slobodní, a všetci sme napojení v jedného Ducha.**“ (1Kor 12:13)

Medzinárodné cirkevné dejiny jednotne svedčia o tom, že od pravekresťanstva až do tretieho storočia sa krstilo len na meno Pána Ježiša Krista jednorazovým ponorením. Veriacim v Ríme apoštol píše: „**Alebo či neviete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Krista Ježiša, pokrstení sme v Jeho smrť? Pohrobení sme teda s Ním skrze krst v smrť** (teda skrze ponorenie – *baptismo*), **aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života.**“ (Rm 6:3-4) „**súc s Ním spolu pohrobení v krste**“ (Kol 2:12)

V Skutkoch apoštolov 8:38 stojí: „**A rozkázal vozu, aby postál, a zišli obidvaja do vody, Filip aj eunúch, a pokrstil ho.**“ Aj Ján Krstiteľ krstil v Jordáne (nie pri Jordáne): „**A keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody, a hľa, otvorili sa mu nebesia, a videl Ducha Božieho, ktorý zostupoval akoby holubica a pričádzal na Neho.**“ (Mt 3:16)

V roku 337, keď ležal cisár Konštantín na smrteľnej posteli v paláci v Ankyrone, pokropil biskup Eusébius pri vyslovení trojičiarkej formy trikrát jeho čelo. Bol to krst? Údajne sa tak mal Konštantín stať kresťanom, aj keď sa až do svojej smrti klaňal bohu slnka Solu. Trojičiarška forma krstu bola k tomu pridaná duchovne slepými cirkevnými otcami v čase vzniku učenia trojjedinosti. K vynájdenému učeniu trojice sa dokonale hodila trojičná forma krstu aby ju učinila vieryhodnou. Jedná sa pri tom o „rímske vyznanie krstu“.

Ak by cirkevní otcovia v 3. a 4. storočí a všetci teológovia potom vykonávali príkaz ku krstu tak, ako Peter v deň Letníc (Sk 2) a potom Pavol (Sk 19:5), tak by o tom neboli vôbec žiadne hádky. Žiadny z cirkevných otcov však nemohol podať správu o obrátení ku Kristu, o skutočnom prežití spásy, a už vôbec nie o Božom povolaní.

V Biblii neexistuje ani učenie trojjedinosti o troch večných osobách, ani trojičné vykonávanie krstu. Nie je v nej ani jedno jediné miesto, kde by bolo niečo vykonávané „v mene Otca, Syna a Svätého Ducha“ – **ani jedno jediné!** Každá modlitba, v zásade všetko sa dialo v mene Pána Ježiša Krista, pretože tak to bolo prikázané

pravým veriacim v liste Kološanom 3:17: „**A všetko, čokoľvek robíte slovom alebo skutkom, všetko robte v mene Pána Ježiša...**“

Trojičianska formula je používaná pri všetkých náboženských úkonoch vo všetkých cirkvách, pri vstupe do všetkých rádov a lóží, dokonca pri špiritistických seansách, úplne v celom svete okultizmu. Nie je biblická, takže môže byť len nebiblická, nemá Boží pôvod, takže je to falošná inšpirácia a vedenie do bludu. Nad tým by mali premýšľať všetci, aj charizmatici, ktorí meno „Ježiša Krista“ používajú pri modlitbe za chorých, ale vehementne odmietajú nechať sa v mene Pána Ježiša Krista pokrstiť.

Musia však vystúpiť aj falošní kristovia a falošní proroci, aby sa naplnilo, čo predpovedal náš Pán: „*Mnohí mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v Tvojom mene a v Tvojom mene démonov vyhánali a v Tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal. Odídite odo Mňa, páchatelia neprávosti!*“ (Mt 7:22-23)

Kto dokáže pochopiť, že v celom kresťanskom svete nie je jasno v téme božstva, krstu, večere Pánovej, aj keď to stojí nad slnko jasnejšie v Biblii? Deje sa to predsa len preto, pretože neostali v učení Krista a apoštolov. Prapôvodné zjavenie, ako bolo darované apoštolom, sa žiaľ stratilo už v prvých kresťanských storočiach. Do kresťanstva bolo cirkevnými otcami vnášaného stále viac cudzieho politicko-náboženského zmýšľania.

Známy švajčiarsky teológ Hans Kung vo svojej knihe „Kresťanstvo“ na viac ako 1 000 stranách pojednával aj o tejto dôležitej téme. Na strane 126 sa pýta: „**Kde je v Novom zákone reč o trojjedinosti?**“ A hneď potom píše: „**Žiadne učenie trojjedinosti v Novom zákone.**“ Zachádza aj na tému „Comma Johaneum“: „*Pretože traja sú, ktorí svedčia na nebi: Otec, Slovo a Svätý Duch. A tí traja sú jedno.*“ a objasňuje: „**Historické skúmanie však odhalilo, že táto veta vznikla ako sfalšovanie v treťom alebo štvrtom storočí v severnej Afrike alebo Španielsku a rímskym inkvizičným hordám nepomohlo, že sa túto vetu snažili ešte na začiatku nášho storočia prezentovať ako autentickú. Úplne očividne to neznamená nič iné, ako to, že v židovskom kresťanstve, áno, v celom Novom zákone existuje viera v Boha, Otca, Ježiša, Syna a Božieho svätého Ducha, ale neexistuje žiadne učenie o Bohu v troch osobách**

(bytostiach), žiadne učenie o jednom »trojjedinom Bohu«, »trojakosti« (strana 126-127).

Večera Pánova

Aj slávenie večere Pánovej ovplyvnilo pohanské zmýšľanie. Žiadny div, že z toho dôvodu o tom už pred, počas a aj po reformácii stále zno-va existovali teologické diskusie.

Aby sme porozumeli prapôvodnému významu večere Pánovej, musíme čítať všetky miesta Písma, ktoré sa jej týkajú. Prakrešťania nazývali večeru Pánovu jednoducho „lámanie chleba“. Schádzali sa k tomu po domoch (Sk 2:42-47, 20:7). Náš Pán ustanovil večeru Pánovu pri slávnosti *pesach* (Jn 13, Mt 26, Mk 14). V 2. Mojžišovej 12, keď dal Boh Pán pokyny pre prvé slávenie *pesach*, nazval izraelský národ po prvýkrát „Cirkev“. (Ecclesia = vyvolaná) Najprv musel byť ako obeť zabitý baránok a preliata krv musela byť natretá na ich ochranu na veraje dverí: „**A tá krv vám bude na znamenie na domoch, v ktorých budete, a keď uvidím krv, preskočím vás...**“ (2M 12:13) Mäso baránka bolo pripravené a potom ho jedli spolu s nekvasenými chlebmi. Na to sa odvoláva Pavol v 1. Korintňanom 5:7, keď píše: „**Vyčistite starý kvas, aby ste boli novým cestom, tak ako ste nenakvasení. Lebo veď i náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus.**“

V Jánovi 6 nachádzame mimoriadne podobenstvo, kde Pán používa symbol chleba na samého Seba: „**Ja som ten chlieb života...**“ „**Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba...**“ (najprv je On chlebom, potom ho podáva) „**Keby niekto jedol z tohoto chleba, bude žiť na veky. A chlieb, ktorý Ja dám, je Moje telo, ktoré Ja dám za život sveta.**“ „**ak nebudete jesť tela Syna človeka a piť Jeho krvi, nemáte v sebe života.**“ „**Ten, kto jie tento chlieb, bude žiť na veky.**“

V Matúšovi 26 sa učeníci pýtali: „**Kde chceš, aby sme Ti pripravili, žeby si jedol baránka?**“ (v. 17-19) „**A keď jedli, vzal Ježiš chlieb, a keď bol dobrorečil, lámal a dával učeníkom a povedal: Vezmite, jedzte: toto je moje telo.**“ (v. 26). Potom nasleduje verš 27: „**Potom vzal kalich a poďakujúc dal im so slovami: Pite z neho všetci.**“ Až potom povedal: „**Toto je Moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.**“ (pozri aj Mk 14:24-25) Oni jedli chlieb a pili víno. Ohľadom vína v kalichu povedal

naš Spasiteľ: „*Ale hovorím vám, že odteraz nebudem nikdy piť z tohoto plodu viniča, až do toho dňa, keď ho budem piť s vami nový v kráľovstve Svojho Otca*“ (Mt 26:29).

Spasiteľ vylial Svoju krv a daroval nám tak odpustenie našich hriechov a zmierenie s Bohom. **Chlieb a víno nemôžu a nepotrebujú byť premieňané – Kristus sa nemusí opäť obetovať, to raz prevždy učinil.** On na základe Božieho spásneho plánu „*Svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätyne vynajdúc večné vykúpenie.*“ (Žd 9:12) Amen.

Hlavná myšlienka stojí už v 3. Mojžišovej 17:11: „*Duša tela je v krvi...*“ V krvi Spasiteľa bol Boží, večný život. A vo všetkých, ktorí sú skrze krv Božieho Syna zachránení a zo Slova a Ducha znovuzrodení (Jn 3:3, Jak 1:18, 1Pt 1:23) je ten istý večný život, ktorý bol v Božom Synovi (1J 5:11-13). Pavol to napísal zrozumiteľne pre každého v 1. Korinťanom 10:16-17: „*Kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, či nie je účasťou na krvi Kristovej? A chlieb, ktorý lámeme, či nie je účasťou na tele Kristovom? Lebo jeden chlieb, jedno telo sme my mnohí. Lebo všetci máme svoj podiel z toho jedného chleba.*“

V 1. Korinťanom 11:23–34 píše apoštol: „*Lebo koľkokoľvek ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až dokiaľ nepríde. Takže ktokoľvek je tento chlieb alebo pije kalich Pánov nehodne, bude vinným tela a krvi Pánovej.*“ (v. 26-27) Slávenie večere Pánovej je vrcholom bohoslužby. Každý pred Bohom skúša sám seba a prosí o odpustenie. Večera Pánova sa slávi v skutočnej pobožnosti a ctibázní ako spomienka na obetovanie Jeho tela a preliatie Jeho svätej krvi za nás. Bez kvasu upečený chlieb je pred Cirkvou v modlitbe požehnaný, lánaný a podávaný – rovnako aj kalich s vínom je v modlitbe požehnaný a podávaný všetkým. Tak to praktizovali prví kresťania a tak to bolo zanechané novozákonnej Cirkvi.

Späť ku Slovu – späť na začiatok

„...ale Slovo Pánovo zostáva na veky. A to je to Slovo, ktoré sa vám zvestovalo.“ (1Pt 1:25)

Po storočiach, v ktorých štátna cirkev vládla svetským mečom i duchovnou mocou nad jednotlivcami i celými národmi, povstalo na konci stredoveku duchovné obnovenie a návrat k Biblii.

Vo všetkých prebudeniach, pred i po reformácii, boli štátnou cirkvou prenasledovaní biblicky veriaci, ktorí ju opustili. John Wyclif (1321–1384), ktorý preložil Vulgátu do anglického jazyka, poznal význam Božieho Slova a verejne vyznal: **„Pre mňa môže platiť len to, čo stojí v Biblii!“** Odmietol pápežstvo a ešte 30 rokov po svojej smrti bol vyhlásený za kacíra. Aj Ján Hus (1370-1415) kázal potom, čo z Biblie obdržal osvietenie a postavil sa proti všezahrňajúcim nárokom pápežov. Pre neho bola Biblia v biblických otázkach jedinou autoritou. Tak písal vo svojom komentári k Jánovmu evanjeliu 8:31-32: **„Hľadaj pravdu, počuj pravdu, uč sa pravdu, miluj pravdu, hovor pravdu, podrž pravdu, zachovaj pravdu až do smrti.“** 6. júla 1415 po rozsudku smrti udelenom cirkevným koncilom v Kostnici, modliac sa za odpustenie nepriateľom pravdy, odporučil v plameňoch svoju dušu svojmu Spasiteľovi Ježišovi Kristovi.

Martin Luther zavrhol pápežské obchodovanie s odpustkami a kázal pokánie a ospravedlnenie skrze vieru. Už v roku 1520 zverejnil rukopis o „Babylonskom zajatí cirkvi“. Vyložil svoj postoj a aj to, že nie cirkevné sviatosti, ale len viera v Ježiša Krista zachraňuje. Pre neho taktiež platilo: „Sola Scriptura!“ – Len Písmo! Na sneme vo Wormse 18. apríla 1521 vyslovil na konci svojej reči slová, ktoré sa stali známymi: **„Pretože neverím pápežovi ani koncilom, pretože je skutočnosťou, že sa často mýlili a zaplietli sa vo vlastných protirečeniach, tak som uvedenými miestami Písma presvedčený a moje svedomie je zajaté Božím Slovom, ak nebudem skrze svedectvo Písma presvedčený inak, odvolať nemôžem a nechcem, pretože konať proti svedomiu nie je pre nás správne a spasné. Inak nemôžem. Boh mi pomôž, Amen!“** Na vrchole duchovného sporu sa reformátor považoval za Božieho hovorcu proti pápežom a organizovanej cirkvi.

Vo Švajčiarsku slávila reformácia víťazné ťaženie v roku 1531 vďaka Huldreichovi Zwinglimu v Zürichu, Ján Kalvin jej pomohol k prelomu v roku 1536 v Ženeve. Oni a mnohí iní prispeli v celej

Európe svojou časťou k vtedajšiemu „protestantskému“ prebudeniu. Všade sa ku modlitebným hodinám zhromažďovali ľudia, ktorí uverili a ktorých etablovaná organizovaná cirkev nazvala „kacírmí“. Malé zhromaždenia, ktoré sa začali konať (medzi nimi aj baptistické hnutie krstu), boli označené za „sekty“ a boli vystavené prenasledovaniu.

Reformáciu však už nebolo možné zadržať a Sväté Písmo bolo v prebudeniach v nasledujúcich storočiach zjavované a kázané stále hlbšie a jasnejšie. Verejne vystúpili kazatelia prebudenia ako Graf Zinzendorf v bratskej cirkvi, John Wesley u metodistov, John Smith u baptistov, Menno Simons u mennonitov, William Booth pre Armádu spásy a mnohí iní. Ohľadom „Kristovho zástupcu“, ktorého Pavol označuje ako syna zatratenia a ktorý si privlastňuje všetku moc nad zemou a povyšuje sa nad všetko, čo sa týka Boha a bohoslužby (2Tes 2), si boli všetci kazatelia biblickej pravdy zajedno. Zdôrazňovali, že Božie Slovo nepozná »Zástupcu Krista« (Vicarius Filii Dei) ani »Petrovho nasledovníka«, a poukazovali aj na to, čo povedal náš Pán v Matúšovi 23:9: „*A svojím otcom* (a už vôbec nie »Svätým Otcom«) *nenazývajte nikoho na zemi, lebo jeden je váš Otec, ten, ktorý je v nebesiach.*“

Niektó to musí povedať

Je známe, že náboženstvá vzali pod svoju vládu celé národy a krajiny: tu kresťanstvo, tam islam, inde hinduizmus alebo budhizmus. Tak dominuje v južnej Európe od Talianska až po Španielsko a Portugalsko katolicizmus, naopak na severe, vo Švédsku, Nórsku a Fínsku prevažuje protestantizmus. Ak sa pozrieme na Severnú Ameriku, tak USA a Kanada sú silne ovplyvnené protestantizmom, krajiny Južnej a Strednej Ameriky sú naproti tomu katolícke. V Indii je to hlavne hinduizmus, na celom Blízkom východe islam, v Ázii prevažuje budhizmus. Všetky náboženstvá majú spoločné, že dávajú sľuby, ktoré nepochádzajú od Boha, a preto s Ním nespájajú. Preto musí byť raz jasne povedané: **Božia spása nie je v žiadnom náboženstve ani organizovanej cirkvi, ale len v Ježišovi Kristovi.** Všetky ľudské zasľúbenia nebies alebo raja nemajú s Bohom nič spoločné. Je len Jeden, totiž sám Spasiteľ, ktorý môže povedať: „***Amen ti hovorím, dnes budeš so Mnou v raji.***“ (Lk 23:43)“

Žiadna z takzvaných kresťanských cirkví, či už katolícka, ortodoxná, anglikánska, či luteránska, kalvínska, koptská alebo iná

cirkev, nie je tá Cirkev, ktorú založil Kristus, Spasiteľ. Tak je napríklad pápež hlavou rímskokatolíckej cirkvi a patriarcha hlavou ortodoxnej cirkvi, ani jeden z nich však nie je hlavou Cirkvi Ježiša Krista. Arcibiskup z Cantenbury je síce duchovnou hlavou anglikánskej cirkvi, ale nie hlavou Cirkvi Ježiša Krista. Tak je to so všetkými náboženskými spoločenstvami, ktoré majú takmer všetky napriek svojim rozdielom s rímskou cirkvou spoločné „nicejsko-chalcedónske vyznanie viery“. Prvou teologickou podmienkou pre členstvo 349 protestantských spoločenstiev v „Svetovej rade cirkví“ je podľa Wikipédie **„Vyznanie viery v trojjediného Boha, ako je vyjadrené v Biblii a nicejsko-chalcedónskom vyznaní viery.“**

To však nie je vyznanie viery Cirkvi živého Boha. Cirkev Ježiša Krista verí v jedného jediného Boha, ako o ňom skutočne Biblia svedčí, a skladá sa v každom čase z biblicky veriacich zo všetkých krajín, národov, rás a jazykov. Pán sám povedal: **„Moje kráľovstvo nie je z tohoto sveta...“**

Cirkev živého Boha nie je žiadne štátom uznávané náboženstvo, ale tvorí telo Pána, ako stojí napísané: **„A vy ste telom Kristovým a údami po čiastke.“** (1Kor 12:27) V jedinej pravej Cirkvi spasených, je **Ježiš Kristus Hlavou (Ef 4:15) a Biblia je v nej ako Božie Slovo tou jedinou autoritou.**

Pravá viera

„Kto neverí Bohu, ten ho urobil luhárom...“ (1J 5:10)

„Nech sa nestane! Ale Boh nech je pravdivý, a každý človek luhár, ako je napísané: Aby si bol ospravedlnený vo svojich slovách a zvíťazil, keby si sa súdil.“ (Rm 3:4)

O Abrahámovi je napísané: **„A Abrahám uveril Bohu, a bolo mu to počítané za spravodlivosť.“** (Rm 4:3, Gal 3:6) Abrahám je najlepším príkladom pravej viery: Pravá viera je možná len vtedy, ak Boh môže ku každému osobne hovoriť skrze Svoje Slovo. Nevera povstáva tam, kde človek dopustí, aby nepriateľ sponchybnil to, čo Boh povedal vo Svojom Slove. Viera aj neveria začali už v raji. Potom, čo Boh Pán hovoril k Adamovi, zaplietol satan Evu do diskusie o tom, čo Boh povedal. Satan vždy berie to, čo Boh povedal, zaseje pochybnosť, pridáva k tomu, ubera z toho, prekrúca to a vykladá. Výsledkom bola neveria, ktorá viedla k neposlušnosti a následne k zvedeniu a pádu

do hriechu. Satan prišiel aj k nášmu Pánovi s tým: „*Je napísané...*“ To je vlastne pokúšanie. Bez spochybňovania Božieho Slova by nebolo vôbec žiadne pokúšanie, žiadne zvedenie a žiadne prestúpenie možné. Pán mu však odpovedal: „*Zase je napísané...*“ (Mt 4:1-11, Mk 4:1-13) Aj s teológmi môžu byť témy biblické, ale to, čo je o nich hovorené, môže byť úplne nebiblické. Ak niekto berie biblické miesto a predkladá pochybnosti, tak je to nepriateľ, ktorý z nich chce vytvoriť pokúšenie, ktoré vedie k pádu. Právě Božie deti k tomu pribierajú ďalšie biblické miesta, ktoré tému jasne osvecujú.

Prvý a druhý príchod Krista sú časťou Božieho spásneho plánu

Pri prvom príchode Krista sa v službe Jána Krstiteľa naplnilo proroctvo: „*Hľa, posielam Svojho anjela, a upraví cestu pred Mojou tvárou.*“ (Mal 3:1, Mt 11:10, Lk 7:27) **Zasľúbenie, ktoré sa naplnia teraz, pred návratom Krista, znie: „Hľa, Ja vám pošlem proroka Eliáša, prv ako príde deň Hospodinov, veľký a strašný.“** (Mal 4:5) Toto zasľúbenie potvrdil po službe Jána Krstiteľa sám Pán: „*Ježiš povedal a riekol: Eliáš pravda príde prv a napravi všetko.*“ (Mt 17:11) V ev. Marka 9:12 to náš Pán taktiež potvrdil: „*Eliáš pravda príde prv a napravi všetko.*“

Mnohé biblické miesta hovoria priamo o „*návrate Ježiša Krista*“. Očakávanie Jeho návratu bolo od začiatku pre všetkých veriacich hlavnou témou. Toto očakávanie je založené na zasľúbení, ktoré dal On sám: „*Keď odídem a prihotovím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k Sebe, aby ste tam, kde som Ja, aj vy boli.*“ (Jn 14:3)

Otázku učeníkov ohľadom znamení Jeho príchodu a konca sveta (Mt 24:3) Pán zodpovedal nasledujúcimi slovami: „*A toto evanjelium kráľovstva bude hlásané po celom svete na svedectvo všetkým národom, a vtedy príde koniec.*“ (v. 14) Nikdy predtým nebol čas ako teraz, v ktorom evanjelium prostredníctvom moderných médií dosahuje aj najvzdialenejšie končiny zeme. V zásade vzaté sa pri zvestovaní plného evanjelia jedná o to, aby boli veriaci pripravení na návrat Ježiša Krista, pretože tak stojí napísané: „*tie, ktoré boli hotové, vošli s Ním na svadbu, a zavreli sa dvere.*“ (Mt 25:10)

Návrat Krista bol hlavnou témou zvestovania v čase apoštolov, a tak je to aj teraz. V liste Tesaloničanom píše apoštol Pavol: „*Lebo veď kto je našou nádejou alebo radosťou alebo korunou chvály – či azda nie aj vy pred naším Pánom Ježišom Kristom, keď príde?!*“ (1Te 2:19) Apoštol Pavol mohol ukončiť svoje svedectvo slovami: „*Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatou v ten deň, On, ten spravodlivý sudca, a nie len mne, ale aj všetkým, ktorí milujú Jeho príchod.*“ (2Tm 4:8)

Teraz, tak blízko pred návratom Ježiša Krista, musia všetci, ktorí patria k Cirkvi Pánovej, urobiť tie isté spásne prežitia ako na začiatku a byť pred Bohom privedení k prapôvodnému biblickému stavu. Tak to už vtedy predpovedal apoštol Peter ohľadom Krista a veriacich: „*...ktorého však musí prijať alebo až do časov napravenia všetkého, o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých Svojich svätých prorokov od veku.*“ (Sk 3:21) Pred návratom Ježiša Krista musí byť v Cirkvi živého Boha všetko presne tak ako na počiatku: **prvé a posledné kázanie, ako aj prvý a posledný krst, každé učenie a prax musia byť v dokonalom súlade.** To isté evanjelium, tá istá viera, ten istý krst sú teraz kázané po celom svete a všetci, ktorí skutočne veria tak, ako hovorí Písmo, prežívajú odpustenie svojich hriechov a nechajú sa biblicky pokrstiť v mene Pána Ježiša Krista a prijímú krst Duchom tak ako na začiatku. **To je ten jediný pravý apoštolský a biblický vzor (Sk 2:38-39, 8:14-17, 10:43-48, 19:5-6), ktorý pred Bohom platí až do konca.**

Toto nesmie byť zamlčané

„*Amen, amen vám hovorím, že ten, kto prijíma toho, koho by som poslal, Mňa prijíma; a kto Mňa prijíma, prijíma Toho, ktorý Mňa poslal.*“ (Jn 13:20)

Tak, ako Boh sám povolal a poslal Abraháma, Mojžiša a prorokov, tak poslal aj Jána Krstiteľa, a tak osobne povolal aj Pavla a dal mu mimoriadne spásne poverenie pre celú Cirkev. Ten istý Boh dal zaslúbenie, že predtým, ako skončí deň spásy a začne deň Pánov, **pošle proroka Eliáša** (Mal 4:5-6). Toto zaslúbenie pre úplne záverečný úsek času milosti, v ktorom teraz žijeme, predtým ako slnko stratí svoj jas a mesiac sa premení na krv (Joel 3:4, Sk 2:20, Zj 6:12), sa naplnilo: Keď baptistický kazateľ William M. Branham krstil po evanjelizácii v rieke Ohio v Jeffersonville v USA 11. júna 1933 približne

300 novoobrátených, stalo sa niečo neobyčajné: Približne o 14:00, keď sa chystal pokrstiť 17. osobu, zostúpilo viditeľne pred viac ako tisíc ľuďmi zhromaždenými na brehu nadprirodzené svetlo, zostalo stáť niekoľko metrov nad Božím mužom a zazneli slová: „**Tak, ako bol Ján Krstiteľ poslaný pred prvým príchodom Krista, tak si ty poslaný so zvesťou, ktorá predíde druhému príchodu Krista.**“ Tlačová agentúra Associated Press v USA a Kanade vtedy o tom podala správu. Je všeobecne známe, že po 2. svetovej vojne, obzvlášť od mája 1946, bol William Branham Bohom použitý k celosvetovému prelomu uzdravovacieho a prebudeneckého hnutia.

Skrze potvrdenú službu Božieho muža Williama Branhama priviedol Pán sám Svoj ľud späť k biblickej pravde o Božstve, krste, večeri Pánovej a všetkým ostatným učeniam. Bola zvestovaná celá Božia spásna rada a čistá biblická zvesť zaznieva po celom svete za účelom vyvolania von, oddelenia a prípravy pravých veriacich **na slávny deň návratu Krista** (Jn 14:1-3, 2Kor 6:14-18, 1Tes 4:13-18).

Tak, ako vzal Eliáš 12 kameňov zodpovedajúcich dvanástim izraelským pokoleniam, vybuďoval nanovo oltár Pánov a na hore Karmel zavolať ľud k rozhodnutiu (1Kr 18:17-40), tak i v našom čase, v najdôležitejšom úseku spásnych dejín, bolo učenie 12 apoštolov postavené na sviatnik, Cirkev Ježiša Krista bola opäť vybudovaná na prapôvodnom základe apoštolov a **každý je zavolaný k rozhodnutiu: „Dokedy budete kulhať na obe strany? Ak je Hospodin Bohom, nasledujme ho, a ak je ním Bál, idte za ním!“** (1Kr 18:21)

Posledné napomenutie

Dnes vedia všetci teológovia, že Ján Krstiteľ bol zaslúbeným prorokom (Iz 40:3, Mal 3:1), ktorý pripravoval cestu Pánovi, ale učenými Písma bol zamietnutý: „*Ale farizeovia a zákonníci pohrdli radou Božou sami proti sebe nie súc pokrstení od neho.*“ (Lk 7:30) Opakuje sa dnes to, čo sa dialo vtedy? V Lukášovi 19 Spasiteľ dokonca plakal nad Jeruzalemom a povedal: „*Pretože si nepoznalo času svojho milostivého navštívenia...*“ (v 44) Nepohrdajú aj dnes tí, ktorí odmietajú biblicky veriť a biblicky sa nechať pokrstiť, Božou spásnou radou? Určite nestačí z náboženskej tradície úprimne prosiť v Otčenáši: „*Príď Tvoje kráľovstvo, Tvoja vôľa sa staň*“, keď človek ani len neuvažuje o tom, že by **Božiu vôľu, ktorá je zjavená len v Božom Slove**, aj činil.

Neopakuje sa snáď i v našom čase to, čo Pán povedal vtedy: „*Beda vám, zákonníkom! Vzali ste kľúč známosti spásy; sami ste nevošli a vchádzajúcim ste bránili*“? (Lk 11:52 podľa nem. prekladu) Nebudujú snáď všetci svoje vlastné ríše, svoje vlastné cirkvi, nemajú všetci svoje vlastné programy? Čo je s tými hnutiami, ktoré povstali skrze reformáciu až po letničné hnutie a aj napriek tomu stále zvesťujú svoje vlastné evanjeliá? (Gal 1:6-10)

Svetová cirkev sa v ekuménii snaží o náboženskú jednotu všetkých konfesí a nakoniec aj všetkých náboženstiev pod vedením jednej hlavy ako svetovej autority, odvolávajúc sa pritom na Jána 17: „...*aby boli dokonalí v jedno*...“ Pápež František prosil v zastúpení o odpustenie všetkých inak veriacich – od Valdénov až po letničné hnutie, ktorí boli niekedy katolíckou cirkvou prenasledovaní. Áno, už sa viac nemá zdôrazňovať to, čo rozdeľuje, ale to, čo nás všetkých spája – spoločné vyznanie „trójediného Boha“. Zjednotenie cirkví má v súvislosti s oslavou päťstého výročia reformácie v roku 2017 absolútnu prednosť.

Ako je to so zjednotením všetkých biblicky veriacich s Bohom skrze Ježiša Krista, nášho Pána, ako Hlavy Cirkvi?

Kto zo všetkých zodpovedných vo všetkých mnohých kresťanských misijných dielach až po svetovo známých kazateľov blahobytu a milióny poslucháčov sa skutočne pripravuje na blízky návrat Ježiša Krista? Výzva každému jednotlivcovi znie: Späť k Bohu! Späť na začiatok! Späť k naveky zostávajúcemu Slovu, ktoré vyšlo z Jeruzalema! **Kto sa postaví na Božiu stranu, prijme Božie Slovo ako jedinú smernicu a nedopustí žiadny kompromis?**

Izaiáš musel zvolať: „*Kto uveril našej zvesti? A komu bolo zjavené rameno Hospodinovo?*“ (Iz 53:1) Túto skúsenosť prežil aj Pavol: „*Ale nie všetci poslúchli evanjelium. Lebo Izaiáš hovorí: Pane, kto uveril našej zvesti?*“ (Rm 10:16) Kto môže veriť tak, ako hovorí Písmo? Kto rešpektuje Božie Slovo a nechá sa ním napraviť? Každý sám sa musí rozhodnúť, či sa bude držať nejakého úplne nebiblického vyznania viery **alebo uzná za platné pravdivé vyznanie apoštolov a prorokov**. Nie je nám nič platné prestúpiť z jedného náboženstva ku druhému alebo z jednej cirkvi do druhej. Božie Slovo musí byť ako semeno (Lk 8:11) prijaté do srdca a skrze Svätého Ducha musí v každom osobne vziť skrze znovuzrodenie nový, večný život (Jn 3:7, 1Pt

1:23). Je to teraz veľmi vážne a musíme urobiť rozhodnutie, s ktorým prejdeme do večnosti.

Všetci, ktorí nachádzajú pred Bohom milosť, sa skúšajú, či to s nimi je naozaj tak, ako to povedal náš Pán: „***Ale ide hodina a je teraz, keď praví modlitebníci budú sa modliť Otcovi v Duchu a v pravde, lebo aj Otec hľadá takých modlitebníkov, ktorí by sa mu tak modlili. Boh je Duch, a tí, ktorí sa mu modlia, musia sa modliť v Duchu a v pravde.***“ (Jn 4:23-24) Kto sa k Bohu nemodlí s pravdivosťou v Duchu pravdy podľa Slova pravdy, ten sa modlí pomimo Boha: „***Tento ľud sa mi blíži svojimi ústami a rami ma ctí, ale ich srdce je ďaleko odo Mňa. Lež nadarmo ma ctia učiac učenia, ktoré sú nariadeniami ľudí.***“ (Mt 15:8-9, Mk 7:6-7)

Na záver musí byť ešte raz zdôraznené: Právě vyznanie viery, pravé učenie stojí len v Biblii a my sa musíme pred Bohom skúsiť, či ako hlavu Cirkvi uznávame Ježiša Krista a vraciame sa späť k učeniu apoštolov, ktoré vyšlo z Jeruzalema, alebo sa držíme toho, čo pochádza zo štátnej cirkvi Rímskej ríše. Vyhlásime za platné výhradne Božie Slovo alebo zostaneme v náboženských tradíciách? Napomenutie je adresované nám všetkým: „***Dnes, keby ste počuli Jeho hlas, nezatvrdzujte svojich srdc!***“ (Žd 4:7). **Kto má uši, aby počul, počúvaj, čo Duch hovorí všetkým, ktorí sú v Cirkvi Ježiša Krista! Tak to stojí sedemkrát napísané v Zjavení (kap. 2 a 3).**

Proroctvo konečného času sa naplňa

Všetci vidíme, že všetko na zemi sa zmenilo: manželstvo, rodina a spoločnosť už viac nie sú tým, čím niekedy boli. Otepľovanie zeme a klimatické zmeny nadobudli rozmery, ktoré vzbudzujú obavy. Prírodné katastrofy sú častejšie a silnejšie. Celosvetové nepokoje spôsobujú, že sa ľudia boja o svoju budúcnosť. Všade sú krízové oblasti, obzvlášť na Blízkom a Strednom východe. Po celom svete sú nepokoje a milióny sú na úteku. Vlády hľadajú riešenia, ale je to očividne nad ich sily.

Náš Pán v Matúšovi 24, Markovi 13, Lukášovi 21 a iných miestach hovoril o tom, čo sa bude diať pred Jeho príchodom, a my vidíme, že sa to naplňa. Celý vývoj v konečnom čase, ktorým sa tu nemôžeme podrobnejšie zaoberať, bol predpovedaný v biblickom proroctve.

Poslednou zvesťou, posledným volaním má byť ľuďom na zemi daná možnosť urobiť pred Bohom správne rozhodnutie.

Večne platné evanjelium je teraz na svedectvo kázané všetkým národom, ako to náš Pán sám predpovedal: „***A toto evanjelium kráľovstva bude hlásané po celom svete na svedectvo všetkým národom, a vtedy príde koniec.***“ (Mt 24:14) Nachádzame sa skutočne blízko pred zaslúbeným návratom Krista (Jn 14:1-3). Znamená konečného času na to zreteľne poukazujú, a preto musia všetci, ktorí chcú skutočne biblicky veriť, opustiť svoje vlastné cesty a nájsť cestu k Bohu. Pán sám predsa v Lukášovi 21 povedal: „***A keď sa to začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite svoje hlavy, lebo sa blíži vaše vykúpenie.***“ (v. 28)

Táto brožúra nesmie byť ukončená bez toho, aby zaznelo posledné biblické volanie všetkým bohabojným, ktorí veria Božiemu Slovu:

„Neľahajte cudzieho jarma s neveriacimi. Lebo čo má spoločného spravodlivosť s nepravosťou? Alebo aké je obecnstvo svetla s temnotou?

A aký súhlas Krista s Beliálom? Alebo aký má podiel verný s neverným?

A aká je zhoda medzi chrámom Božím a modlami? Lebo veď vy ste chrámom živého Boha, ako povedal Boh: Budem bývať v nich a prechádzať sa, a budem ich Bohom, a oni mi budú ľuďom.

Preto vyjdite spomedzi nich a oddelte sa, hovorí Pán: a ne-dotýkajte sa nečistého, a Ja vás prijmem a budem vám za Otca, a vy mi budete za synov a za dcéry, hovorí Pán, všemožní.“ (2Kor 6:14-18)

„A počul som iný hlas z neba, ktorý hovoril: Vyjdite z neho, môj ľude, aby ste sa nezúčastnili jeho hriechov a aby ste nedostali z jeho rán.“ (Zj 18:4)

„A teraz, dieťaťká, zostávajme v Ňom, aby sme, keď sa ukáže, mali smelú dôveru a neboli zahanbení pred Ním, keď príde.“ (1J 2:28)

„A hľa, prídem skoro! Blahoslavený, kto nasleduje slová proroctva tejto knihy.“ (Zj 22:7)

„Nebo a zem pominú, ale Moje Slová nikdy nepominú.“ (Lk 21:33)

„Milosť Pána Ježiša Krista a láska Božia a účasť Svätého Ducha nech je so všetkými vami! Amen.“ (2Kor 13:13)

„A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v Jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život.“ (1J 5:20)

**Ak by viac nemalo platiť Tvoje Slovo,
na čom by spočívala moja viera?
Nejedná sa mi o tisíce svetov,
ale o to, činiť Tvoju vôľu**
(N. L. Graf v. Zinzendorf)

Kto by chcel vedieť viac o tom, čo Boh v našom čase konal a koná, môže sa kedykoľvek obrátiť na uvedenú adresu.

Ďalšia dostupná literatúra

Tradičné kresťanstvo – pravda alebo klam?

Zjavenie – kniha so 7 pečatami?

Krst, Večera Pánova a umývanie nôh

Antikrist

Kresťanstvo včera a dnes

Boh a Jeho plán s ľudstvom

Ukazovateľ cesty

Návrat Krista

a iné.

Použité skratky

1J – listy apoštola Jána
1Kor, 2Kor – listy Korinťanom
1Kr, 2Kr – 1. a 2. kniha kráľov
1M – 5M – Mojžišove knihy
1Pt, 2Pt – listy Petra
1Sam, 2Sam – knihy Samuela
1Te, 2Te – listy Tesaloničanom
1Tim, 2Tim – listy Pavla Timoteovi
Am – Ámos
Ef – list Efežanom
Ez – Ezechiel
Fil – Filipänom
Gal – Galatským
Iz – Izaiáš
Jak – list Jakoba
Jer – Jeremiáš
Kol – list Kološanom
Mal – Malachiáš
Mt, Mk, Lk, Jn – evanjeliá
Rm – Rimanom
Sd – Sudcov
Sk – Skutky apoštolov
Zj – Zjavenie
Ž – kniha žalmov
Žd - list Židom

© Misionár Ewald Frank, Krefeld, Nemecko, 2016

Kontakt: Misijné centrum Krefeld, Postfach 100707, D-47707 Krefeld,
Nemecko, tel. +49 2151 545151, e-mail: volksmission@gmx.de

www.freie-volksmission.de

Ak máte záujem dostávať literatúru na rôzne biblické témy, napíšte
nám na adresu: Slobodná ľudová misia Slovensko, I. Krasku 18, 917 05,
Trnava, tel. 033 5342 991, 0905 414 701, e-mail: info@misia.sk

www.misia.sk